

Jak tomu skutečně bylo?

KOLIK JICH BYLO ZE SMIŘIC?

Pokud bylo od roku 1948 do roku 1968 „odhaleno“ více než 200 tisíc nepřátel radostných zítřků, je to počet vymykající se běžnému chápání. Srozumitelnější budou informace o poměrech v našem městě.

Za necelý rok od „Vítězného února“ přišla do města zpráva, že štábní kapitán Rudolf Hrazdílek, syn zámečnicka Hrazdílky, spolu se svým adoptivním synem Erikem zradili republiku. Rozsudek byl příznačný. Rudolf Hrazdílek byl degradován na vojína a odsouzen k trestu smrti. Tehdy osmnáctiletý Erik byl odsouzen na 18 let vězení. Z důvodu duševní poruchy byl cestou milosti změněn Rudolfu Hrazdílkovi trest smrti na doživotí (byl odsouzen už jako duševně chorý!).

V témže roce byli k dlouhodobým trestům odsouzeni „členové protistátní skupiny“ pánové Sezima (drogista), Najman (řezník), Krist (hodinář), Koza (puškař), Hnik (fotograf) a Špryňar (truhlář). Vážení a do té doby bezúhonní živnostníci byli zčistajasna nebezpečnými konspirátory. A opět odešli od soudu s tresty, které měly zastrašit okolí. Nejhuře dopadl četnický poddůstojník pan Městecský – doživotí.

Krátce potom přišla zpráva o konfiskaci majetku pana Vladimíra Rejchrt, který utekl rukám komunistických mocipánů do zahraničí. Naštěstí pro sebe se do Smiřic přijel podívat na maminku až po opakovaných amnestiích. Jinak by jistě dopadl podobně jako četař aspirant pan Karel Štípek. Také odešel do zahraničí. Po jednání s čs. orgány konzulátu, který mu přislíbil beztrestnost, se vrátil. Vojenský soud nevzal na vědomí dobrovolný návrat a soudil – zběha a špióna! Návrh na trest smrti nebyl přijat. Rozsudek zněl – doživotí!

K dlouhodobým trestům byli odsouzeni studentští aktivisté K. Novák a V. Pultr. Ani trest pana Bači nebyl maličkostí. Menší tresty padaly na živnostníky i zemědělce. Zdálo se, že revoluční „spravedlnost“ vybouřila své vášně. Takřka každá rodina měla některého ze svých blízkých ve „státní péči“.

Majetní byli okradeni, čestní zhanobeni a odvážní izolováni. Nastala doba vyřizování vnitrostranických účtů. Ty se místních občanů netýkaly buď vůbec nebo jen okrajově.

Bilance prvních 3 let „nejkrásnějších zítřků“ ve Smiřicích je tristní – třikrát doživotí a řada desítek let vězení nevinným. O okradení všech občanů nemluvě. Vázané vklady služeb i továrníků byly již nenávratně ztraceny.

Radostné zítřky začínaly být chmurnější. V nesocialistických a dokonce i v poražených státech odeznívaly potravinové lístky a začínal se vytvářet stav normálního života. Ve státech s vědeckou ideologickou základnou to bylo všelijaké. Plné kriminály – prázdné obchody.

Vedle lístkového systému vznikl „volný obchod“, kde se dalo nakupovat asi za pětinasobek vázaných cen. Ale byl! Proto i „zarputilý kulak“, který dřel s manželkou a dětmi na svém

hospodářství od rána do noci, si mohl koupit třeba cukr. Neměl totiž nárok na lístky. Kulakem mohl být kdokoliv. Podle vůle a zvůle místních funkcionářů strany mohl být kulakem kdokoliv – od vlastníka několika arů až po velkostatkáře. Smiřice neměly kulacký problém. Těch pár hospodářů zde statky spolklý jako malinu. Zemědělství „sabotoval“ pan Koldert, který tvořil část doprovodu Josefa Smrkovského z politické scény do vězení.

Horší to měli živnostníci (vlastně už bývalí) a intelligence. Začaly nové hony na čarodějnice. Oběh zboží „narušovali“ pánové Joneš, Kaube, Radoň, Volák a možná i další. Celé narušování spočívalo v tom, že si nenechali ukrást to, čeho nabyli vlastní prací. Zboží, které u nich bylo jako „zatajené“ nalezeno, vystavili nálezcí ve výkladech okradených. Jeho další osudy byly v rukách „strany a vnitra“. Něco se dostalo ještě i na velkou výstavu v hradecké „Střelnici“. To vše byly již jen záchvěvy „velkých akcí“. Snad i proto, aby si nikdo nebyl příliš jistý.

V roce 1953, zejména po „měnové reformě“ (spíš státním bankrotu), přicházely drobnější šikany. Tentokrát již ne od vzdálených a mocných, ale od místních a drobnějších soudruhů.

Začalo „kádrování“ žáků s upozorněním na to, aby bylo přihlédnuto k původu a chování rodičů. Začalo odmítání žádostí o důchod. Bývalí „vykořisťovatelé“ – ševci, řezníci, holiči a jim na roveň postavení – neměli nárok na důchod. Bylo na rozhodnutí národních výborů, zda alespoň jejich ženy dostanou tzv. důchod manželky. Bylo to asi 190,- Kčs měsíčně.

To nejmenší bylo, když nepohodlným byly odebírány honební lístky. Horší byl postup při posuzování žádostí o milost těch, kteří byli odsouzeni. V roce 1959–1965 doporučili členové národního výboru ze 4 žádostí pouze jedinou – defraudantovi. „Politici“ byli odkázáni na to, že trvání výkonu trestu je s ohledem na jejich vinu krátké. Že za ty 4 až 5 let nemohli být převychováni. Poměry v Jáchymově, Příbrami a v jiných „výchovných zařízeních“ byly obecně známy.

Krutost lidí vyplývá až po letech. Snad i proto takový strach z možností objasnění (z lustrací). Pozapomenutou obětí mlýnů StB je Bedřich Macek. Ten se skutečně zapojil do protikomunistického odboje. Na rozdíl od ostatních nevinných obětí byl odsouzen za to, co skutečně udělal. Protože byl dělnického původu a proletář, nebyla jeho „protistátní“ činnost soudcům příjemná. Proto bylo třeba ji změnit na čin opovržením hodný. To bylo snadné – byl odsouzen za loupež! A bylo zde další doživotí! Žádost o milost podaná v roce 1954 byla odmítnuta slovy: „Rada MNV žádost o milost nedoporučuje vzhledem k délce odpykání trestu (od 1. 1. 1950) a závažnosti trestného činu, jakož i proto, že o děti je postaráno, neboť matka je zaměstnána a mimo to, pečuje o ně babička.“

Další komentář snad netřeba. Jen konstatování – tolik soudruzi občanům!

Městská kronika o těchto událostech decentně mlčí, či lépe řečeno již od 2. července 1948 měla stranický roubík. Obracím se na žijící pamětníky s prosbou – pomozte doplnit bílá místa historie – pomozte zachovat pro příští pokolení obraz nedávno minulých let.

Děkuji vám.

Ing. Lubomír Kupka, starosta a kronikář města

Andrej Sacharov:

Svoboda myšlení je jedinou zárukou proti infikování lidu hromadnými mýty, které se v rukou zákeřných demagogů snadno přeměňují v krvavou diktaturu.

INFORMACE Z RADNICE

Snad všichni lidé mají rádi kolem sebe pořádek. Všichni bychom snad chtěli, aby ulice našeho města byly spořádané a čisté. V něčem se asi jako občané lišíme. Zřejmě je ještě dosti těch, kteří čekají na to, že pořádek kolem našich domů udělá městský úřad. Ale jak?

Budeme si muset zvykat na to, že i pořádek a odvoz odpadků bude stát peníze – lépe řečeno hodně peněz. Dáme-li si pořádek udělat, budeme muset zaplatit.

V minulém čísle Zpravodaje jsme psali o problémech se smržovskou skládkou odpadků. Už je rozhodnuto, že skládka bude ke dni 31. 12. 1992 uzavřena. Odpadky z kontejnerů i z popelnic se budou odvážet buď až do Chvaletic a nebo k Novému Městu n. M. Je pochopitelné, že to bude hodně drahé. Jiná cesta však nebude – pokuty za tzv. divoké skládky se budou počítat na desetitisíce až do miliónu korun! Čím více odpadků (i zbytečných) vytvoříme, tím více budeme muset zaplatit. Proto se bude v odpadovém hospodářství uplatňovat metoda separovaného (oddělovaného) sběru. I kdybychom dali papír, sklo, kovy, plastické hmoty apod. do sběru zadarmo, přijde to levněji, než platit za jejich odvoz v odpadu. Čím dříve si na to zvykneme, tím více ušetříme naši rodinnou pokladnu (ostatně šetřit budeme muset s elektřinou, vodou i při vytápění).

Pravidla pro udržování pořádku v našem městě jsou dána vyhláškou Městského úřadu ve Smiřicích č. 2. Ve Zpravodaji ji čtenářům předkládáme ve zkrácené formě. S plným zněním vyhlášky se můžete seznámit na radnici.

VYHLÁŠKA č. 2

Vyhlášku vydal ještě Městský národní výbor ve Smiřicích 23. února 1989 a je obecně závazným nařízením o čištění veřejných prostranství organizacemi a občany.

Čl. 1

Na čištění města jsou vynakládány značné hmotné prostředky. Udržování čistoty na veřejných prostranstvích (na ulicích, náměstích, sadech a ostatních veřejných místech) je společnou záležitostí všech občanů. Proto všichni občané zachovávají čistotu všech prostranství, zdržují se všeho, co by je znečišťovalo, působí v tomto směru i na své spoluobčany a jsou nápomocni těm, kteří čištění města provádějí i orgánům, které na čistotu města dohlížejí.

Čl. 2

Mezi zdroje znečištění patří:

prach a částice vzniklé opotřebením povrchu vozovek a chodníků, popílek a jiné exhalace z komínů, odhozené odpadky všeho druhu, neodklizené zbytky stavebního materiálu, nečistoty z kol projíždějících vozidel, zbytky skládaného zboží, materiálu i odváženého odpadu vzniklé jejich špatným uložením a překládáním, trus domácích a hospodářských zvířat (!), listí ze stromů a keřů. Sem patří i sněh a náledí na silnicích a chodnících a posypový materiál použitý ke zdrsnění kluzkého povrchu.

Čl. 3

Předpokladem udržení čistoty veřejných prostranství je úplné zlikvidování zdrojů nečistot a tam, kde objektivně nutně vznikají, jejich omezení na nejmenší míru.

Znečišťování veřejných prostranství i ovzduší, které není nevyhnutelné, je z a k á z á n o .

Čl. 4

Prašnost je třeba omezovat takto:

- a) Při budování vozovek, chodníků a prostranství používat pevné kryty, které umožňují i snadné čištění.
- b) Postupně odstraňovat prašná místa – opatřovat neprašným krytem nebo je zatravnit.
- c) Povrchy vozovek a chodníků udržovat v dobrém a neporušeném stavu.
- d) Rozkopávky komunikací uvádět do původního stavu v co nejkratších termínech.
- e) Zabránit zanášení vozovek a chodníků blátem.

Čl. 5

Popílek a jiné škodlivé exhalace z komínů, zejména továrních, je nutno účinně zachycovat vhodnými technickými zařízeními, která se zřizují podle příslušných zvláštních opatření.

Čl. 6

- a) Je zakázáno znečišťovat veřejná prostranství, vodní nádrže a vodní toky včetně hraničících pozemků odhazováním odpadků (papíru, nedopalků cigaret, zápalek, zbytku ovoce, obalů, krabic, plechovek, smetí a jiných odpadků), odkládáním nepotřebných věcí, pliváním, vyléváním špíny a jiných nečistot. Zakaz se vztahuje i na mytí a očišťování motorových vozidel.
- b) Rovněž je zakázáno vyklepávat a kartáčovat z oken nebo na balkonech vedoucích do ulic šatstvo, koberce, přikrývky a jiné předměty.

Čl. 7

- a) Je zakázáno znečišťování veřejných prostranství vozidly a jejich nákladem. Sypký materiál musí být zabezpečen proti trousení. Materiál, který by znečišťoval prostranství a ovzduší, musí být převážen v krytých vozidlech nebo na vozidlech s plachtou.
- b) Vozidla musí vyjíždět na ulici pouze s očištěnými pneumatikami.
- c) Dvory, zahrady a jiné nemovitosti hraničící s veřejným prostranstvím musí být upravovány tak, aby nedocházelo ke znečišťování prostranství.
- d) Sklárky lze zřizovat jen na vyhrazených místech.

Čl. 8

- a) Při nakládání a skládání zboží a jiného materiálu je nutno dbát na zachování čistoty. Znečištění je třeba odstranit bezprašným způsobem.
- b) Skladování zboží, obalů a různého materiálu na vozovce a chodníku lze jen výjimečně, jinak je zakázáno.
- c) Stavební a podobný materiál lze skladovat jen na určeném místě a po nezbytně nutnou dobu. Přebytečný materiál je třeba běžně odvážet a nebo odstranit nejdéle do 48 hodin. Po skončení prací je nutno místo zcela uklidit a vyčistit.
- d) Popelové nádoby smí být na chodníku ponechány nebo na okraji vozovky po nezbytně nutnou dobu před jejich vyprázdněním.

Znečišťovat veřejné prostranství výkaly psů nebo jiných domácích zvířat není dovoleno.

Čl. 10

Majitelé bytového a jiného nemovitého majetku jsou povinni zajistit, aby chodník nebo pruh země sloužící k chůzi zabezpečovaly bezpečnou chůzi. Za chodník se považují i schody nebo i cesta upravená v podobě schodů. Pruhem země potřebným k chůzi se rozumí pruh o šíři 1,5 m.

Čl. 11

V tomto článku je uvedeno, které povinnosti při čištění prostranství města má městský úřad.

Čl. 15

- a) Chodníky musí být vyčištěny každý den nejdéle do 6. hodiny ranní. Po předchozím pokropení je třeba chodník pečlivě zamést – odstranit prach, písek, bláto a ostatní nečistoty. Kropit se nesmí, pokud by za nižších teplot mohlo vzniknout náledí.
- b) V případě potřeby je třeba i během dne provést doplňkový úklid – představuje sběr ležících odpadků.

Čl. 16

V zimním období je třeba odstraňovat sníh a zabezpečit schůdnost a sjízdnost komunikací. Chodník musí být zbaven sněhu a posypán (nejlépe pískem – škvárou jen výjimečně) před 6. hodinou ranní.

Čl. 19

Na dodržování této vyhlášky dohlíží hospodářsko-správní odbor MÚ. Porušování ustanovení této vyhlášky bude posuzováno jako přestupek, nepůjde-li o čin přísněji trestný.

§ § § § § § § § § § § § § § § § § § § §

Městské zastupitelstvo Smiřice dle § 36/1h, zák. 367/90 Sb. o obcích vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 6 ze dne 14. května 1992 o Technické mapě města. Ve Zpravodaji předkládáme i tuto vyhlášku ve zkrácené formě – v úplném znění je k nahlédnutí na radnici města.

VYHLÁŠKA č. 6

ze dne 14. 5. 1992

O TECHNICKÉ MAPĚ MĚSTA

Článek 2

Stanovení pojmů

- 1) Technická mapa města Smiřice je jednou ze základních částí Informačního systému města.
- 2) Technická mapa města Smiřice je soubor grafických a negrafických informací o objektech ležících na povrchu, pod povrchem a nad povrchem pozemků.
- 3) Správcem TMM je stavební odbor Městského úřadu ve Smiřicích.

- 4) Správce objektu je vlastník či uživatel objektu s prostorovou skladbou nebo liniového objektu, který patří do obsahu TMM podle odst. 2.
- 5) Uživatelem TMM jsou právnické či fyzické osoby, které prokáží oprávněný zájem o údaje z TMM. Oprávněnost zájmů posuzuje správce TMM.
- 6) Databáze správců objektů je evidence všech správců definovaných odst. 4.

Článek 4 **Vedení databáze správců**

- 1) Vedením databáze správců je pověřen stavební odbor MÚ ve Smiřicích v návaznosti na informační systém města.
- 2) Správce objektu, ležícího na, nad nebo pod pozemkem a správce liniových podzemních a nadzemních objektů je povinen do tří měsíců ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky popřípadě ode dne, kdy se správcem objektu stal, předat vyplněný evidenční list správci databáze.
- 3) Každou změnu údajů obsažených v evidenčním listu sítě nebo stavby je správce objektu povinen ohlásit správci databáze do jednoho měsíce.
- 4) Přijetí evidenčního listu nebo údajů o změně potvrdí správce TMM písemně správci objektu do 14-ti dnů ode dne jeho podání.

Část III **Technická mapa města**

Článek 6 **Grafické informace TMM**

- 1) Základem grafických informací je pozemková mapa evidence nemovitostí.
- 2) Grafické informace TMM obsahují dále: Objekty ve správě podle čl. 4, jimiž jsou:
 - a) budovy
 - b) dopravní sítě a zařízení
 - c) veřejná zeleň
 - d) vodní toky a plochy
 - e) hranice
 - f) výškopis
 - g) ostatní předměty měření
- 3) Grafické informace jsou vedeny číselně. Polohový systém je S-JTSK, výškový systém je Bpv.
- 4) Grafické informace TMM jsou zpracovávány v zobrazovacím programu firmy INTERGRAPH programem MicroStation PC, který umožňuje :
 - a) provázání s negrafickými informacemi
 - b) kompatibilitu s grafickými systémy rezortu ČÚGK vzhledem k zavádění stejného programu v ČSFR jako standardu pro obor geodézie a kartografie.
 - c) opravu či modifikaci grafické informace
 - d) nezávislost na druhu výstupu

Článek 7 **Negrafické informace TMM**

- 1) Základem negrafických informací jsou údaje z písemného a měřického operátu evidence nemovitostí.
- 2) Negrafické informace TMM obsahují dále:

- 1) údaje od správců objektů podle evidenčního listu stavby nebo sítě
- 2) ostatní údaje.
- 3) Negrafické informace TMM jsou vedeny prostředky výpočetní techniky, které umožňují:
 - a) provázání s grafickými informacemi
 - b) kompatibilitu s jinými databázemi negrafických informací
 - c) opravu či modifikaci negrafické informace
 - d) přístup uživatelů podle oprávněnosti

Článek 8 **Podklady pro vytvoření TMM**

- 1) Správce objektu (sítě, stavby) je povinen předat grafické i negrafické údaje o objektech ve své správě správci TMM (odbor výstavby).
- 2) Správce objektu předá do dvou měsíců od své registrace správcem databáze tyto podklady:
 - a) grafické zobrazení objektu ve své správě na mapových podkladech stanovených správcem databáze
 - b) seznam souřadnic podrobných bodů skutečného provedení stavby ověřený odpovědným geodetem Tyto podklady musí vyhovovat podmínkám Stavebního zákona, potřebným pro kolaudaci objektu.
- 3) Správce databáze předloží správci objektu výslednou grafickou informaci o jeho objektu v TMM k odsouhlasení ve stejném termínu jako u bodu 2.
- 4) Obsah negrafických informací o objektech bude předmětem dohody mezi správcem objektu a správcem databáze.

Část IV. **Ohlašovací povinnost**

Článek 10 **Předmět ohlášení**

- 1) Předmětem ohlášení je každá změna skutečnosti, která se promítá do obsahu TMM.
- 2) Změna grafických informací se provádí číselnou formou. Správce objektu je povinen předat podklady o změně podle čl. 8 odst. 2) nebo způsobem stanoveným správcem grafických informací ve lhůtě do 10 dnů ode dne:
 - a) převzetí objektu
 - b) vydání kolaudačního rozhodnutí
 - c) uvedení do provozu
 - d) zrušení objektu
 - e) dalších okolností stanovených Stavebním úřadem.

Článek 11 **Povinnost ohlášení**

- 1) Ohlašovací povinnost mají:
 - a) všichni správci objektů registrovaní v databázi správců
 - b) právnické či fyzické osoby konající činnost v investiční výstavbě na území města Smiřice.
- 2) Ohlašovatel předává údaje o změnách správci TMM.
- 3) Ohlašovatel zodpovídá za správnost předávaných údajů.
- 4) Změny v evidenci nemovitostí nepodléhají povinnosti ohlášení podle této vyhlášky.

ZPRÁVY MĚSTSKÉHO ZASTUPITELSTVA

Smiřická restaurace Labe neprodána Drahá razítka

Labe patří Smiřicím RaJ JSOU V LIKVIDACI

- Uvedené titulky z denního tisku se vztahují ke smiřické restauraci LABE. Ukázalo se totiž, že znovu začíná platit zákon a vzniká právní stav, který byl dlouhou dobu opomíjen. Všichni víme, že restaurace Labe byla postavena v akci „Z“ většinou brigádnickou prací smiřických občanů. Protože na smlouvě o předávání restaurace podniku Restaurací a jídelen chyběla schvalovací doložka, mohl se Městský úřad Smiřice dožadovat nároku na tuto budovu. A úřad se svých nároků dožadoval i soudní cestou. Dnes je již jisté, že majetek v pořizovací ceně 7 milionů Kčs a dnes v tržní hodnotě kolem 17 milionů Kčs patří městu. Scházející podpisy a razítka měla dnes hodnotu milionů – proto jeden z titulků napovídá, že jsou „Drahá razítka“.

A co s restaurací? Městské zastupitelstvo rozhodlo o jejím pronájmu pánům Josefu Dostálovi a Josefu Vaňkovi. Ti nás snad brzy seznámí se svým podnikatelským záměrem.

- Další podnikatelský plán má firma Jedlička. Této firmě byl pronajat městem pozemek mezi silem a novým Dřevotvarem. Již zde oplocují pozemek. Pokud firma dodrží svůj slib, najdou zde pracovní příležitosti občané Smiřic (měl by se zde vyrábět nábytek).
- Čtenáři Zpravodaje se již několikrát dočetli o tom, že je trvale sledován stav znečištění životního prostředí ve Smiřicích. Z naměřených hodnot vyplývá, že zhoršování stavu ovzduší způsobuje v zimním období černožická výtopna. Městský úřad na základě usnesení městského zastupitelstva vyžadoval ekologizaci provozu výtopny v Černožicích. Podle posledních zpráv dojde k plynofikaci tohoto zdroje tepla.

Voda bude dražší

Město potřebuje více kvalitní pitné vody. Proto je třeba vybudovat úpravnu vody. Limitujícím faktorem i zde je nedostatek peněz – proto další titulek z tisku „Voda bude dražší“. Město získalo na uskutečnění této potřebné akce 2 400 000,- Kčs. Chybí však další nejméně 3 miliony Kčs. Pitná voda je nutná pro život. Město si bude muset vypůjčit, aby mohla být výstavba úpravy vody dokončena. Pokud jsme napojeni na městský vodovod, pak nás bude zajímat, že cena jednoho kubíku pitné vody (vodné a stočné) bude stát naši rodinnou pokladnu 7,40 Kčs (4,50 + 2,90).

SMIŘICKÉ TŘI VELKÉ PROBLÉMY:

Jídelsna, odpad, kotelsna

Smiřické problémy se dostaly často na stránky denního tisku – tady jsou další tři:

Školní jídelna – měla být hotova již v měsíci srpnu. Další termín začátku stravování dětí byl stanoven na 15. září t. r. Dnes už je známo, že děti byly po dobu celého září bez teplé stravy. Dodavatelská firma nedodržela smlouvu. Proto městské zastupitelstvo rozhodlo vyžadovat na

firmě INVA z Hradce Králové penále ve výši 10 % z objemu letošních prací (jde o částku asi 400 000,– Kčs!). Jak však bylo v uvedeném článku trefně vyjádřeno, penále se děti nenajedí.

Odpad – kam s ním? Zatím je využívána skládka zemědělského družstva ve Smržově. Jak se dočtete na jiném místě Zpravodaje, ukládání odpadků zde skončí. Odvoz odpadu je zajišťován dvěma akciovými společnostmi – Horní Labe a BWM. Tyto dvě akciovky jsou dceřinými společnostmi firmy Marius Pedersen a mají ve velké části východních Čech na tuto činnost monopol. Smiřice mají smůlu, že leží na rozhraní jejich působení. Městský úřad se nemůže bez náležitých podkladů rozhodnout ani pro jednu z nich.

Kotelna – v tomto případě se jedná o kotelnu, která patřila Bytovému podniku. Zatím je tato kotelna na tuhá paliva a všichni obyvatelé bydlící kolem náměstí Míru vědí, jak dokáže znepríjemňovat pobyt venku. I náklady na provoz jsou zde velké. Proto se i zde delší dobu uvažuje o plynofikaci. Poskytnutá dotace ve výši 900 000 korun však nestačí ani na nákup základního zařízení. Chybět bude ještě nejméně 2,1 milionu Kčs. Situace s vytápěním bude velmi složitá, protože kotelna je v havarijním stavu.

- O tělesně postižené spoluobčany a o osamělé děti se v naší republice stará Výbor dobré vůle pod vedením paní Olgy Havlové. Pro osamělé děti jsou určeny například domovy mládeže. Pro tyto děti jsou zřizovány i tzv. SOS – Dětské vesničky. Městský úřad Smiřice zaslal na konto Výboru dobré vůle do Prahy 500,– Kčs a stal se členem Přátel dětské vesničky. Jako pozdrav dostal od šestileté Terezy obrázek kočky.
- Na radnici jsme se dověděli, že se našel další sponzor, který však také nechce být jmenován. Na zařízení městské galerie věnoval 10 000,– Kčs a na náš Zpravodaj dal 1 000,– Kčs. Pokud nemůžeme uveřejnit jméno dárce, veřejně mu alespoň poděkujeme.
- Byla plynofikována hasičská zbrojnice patřící smiřickým hasičům. Ti letos oslaví 110 let trvání hasičského sboru ve Smiřicích.
- Před dokončením je i plynofikace kotelny základní školy. Představíme-li si, že ve školní kotelně bylo za měsíc spáleno až 600 metrů pevných paliv, uvědomíme si, o kolik se zlepší čistota ovzduší kolem školy.

Působnost přenesena

- Na čele přestupkové komise městských a obecních úřadů musí být osoba s právníkem vzděláním – právník. Protože v Černožicích právníka na obecním úřadě nemají, byla na žádost černožického starosty a po odsouhlasení obecními radami přenesena působnost ve věcech přestupků proti veřejnému pořádku z obce Černožice na město Smiřice.

- Na městském úřadu slouží k urychlení administrativních prací již čtyři osobní počítače. Ty nepracují bez potřebného programového vybavení. Proto městský úřad objednal program „Technická mapa města“ (viz samostatný článek) a program „Radnice“.
- Ještě ani neskončilo jedno rozkopání chodníků a překopání silnic a již zde je nové. Spoje pokládají do země nové kabely s vyšší kapacitou spojení. Dojde i k rozšíření smiřické telefonní ústředny, aby mohli být napojeni další telefonní účastníci.

Zároveň se počítá s tím, že by byl ve Smiřicích pokládán kabel pro kabelovou televizi. Pokud se tato kabelizace uskuteční, měli by smiřičtí občané výhodu dokonalého příjmu několika kanálů televizního vysílání. Důležité je však vybrat (zatím ze dvou možností – nabídek) tu nabídku, která by byla pro město i pro zájemce ze řad občanů výhodnější.

NAPSAL NÁM STAROSTA

Jak dál ve zdravotnictví?

Privatizace zdravotnictví je velice akutní a velice důležitá. Nejen pro současné, ale i pro příští generace.

Proto Městská rada Smiřice předložila Městskému zastupitelstvu Smiřice doporučení, aby dům, ve kterém jsou umístěny ordinace místních lékařů, zůstal i nadále majetkem města.

Lékaři by měli možnost najmout si – případně i za zvýhodněných podmínek – prostory potřebné pro svoji práci. Stejně postupovala městská rada v roce 1933 i pro zřízení ordinace v tzv. obecním domě. Dnes jsou prostory pro lékaře i pro lékárnu rozsáhlejší. Proto i finančně náročnější. Domníváme se, že město bude mít větší možnosti na jejich údržbu a adaptaci. Podle potřeby by mělo i větší možnosti na modernizaci.

Představa kolektivu lékařů se od názoru městské rady značně liší. Lékaři jsou přesvědčeni o vhodnosti privatizace ordinací i budovy do osobního vlastnictví za úhradu zůstatkové účetní hodnoty a po odečtení nezbytných nákladů na rekonstrukci a opravy.

Městská rada vychází při svém doporučení z úvahy o potřebě zajistit plynulost zdravotnictví ve městě, udržet a pokud možno i rozšířit počet a specializaci ordinací. Stane-li se dům sice zcela zvláštní, ale přesto tržní nemovitostí, bude s ním možno jako s tržním objektem nakládat. Nikdo – s výjimkou města – není tolik zainteresován na lékařské péči, aby po uplynutí zákonem stanovené doby nejednal tržně a v intencích ekonomického zájmu.

Protože jde o potřebu obecnou – každý z nás dříve či později vyhledá péči lékaře – chci seznámit co největší počet občanů s postupem městské rady.

Nejde o ustavení „městského komunismu“. To je dnes oblíbený hanlivý název snaze měst získat zpět majetek, který byl dříve jejich. Jde pouze o zachování jistoty, že město – vlastně občané – si zachovají účelnou a užitečnou možnost ovlivnit výběr lékaře. Jde o reálnou možnost, aby jednou dědicové objektu nepronajímali tomu, kdo podá nejvyšší nabídku. Město pronajme tomu, kdo bude mít nejlepší reference.

Názor rady ani členů městského zastupitelstva není jednotný. I proto prosím, občané, zvažte a řekněte (napište), jakou chcete pro sebe a pro své potomky lékařskou péči!

Za vaše návrhy a připomínky děkuje

Ing. Lubomír Kupka, starosta města

ZDRAVÍ JE PRVNÍ HODNOTOU ČLOVĚKA

**MĚSTSKÁ KNIHOVNA
ve Smiřicích**

upozorňuje své příznivce na poskytované služby:

- I. půjčujeme knihy a časopisy, od 1. října bude otevřena čítárna tisku,
- II. nabízíme soukromníkům podnikatelskou literaturu (materiály potřebné pro úspěšné podnikání) – předpisy, daně, zákony apod.,
- III. zajistíme kopírovací službu z materiálů našeho fondu do 24 hodin,
- IV. poskytujeme bibliograficko-informační službu (i výstřižkovou službu na dané téma),
- V. prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby zajistíme literaturu, kterou nemáme ve svém fondu,
- VI. zvukové knihy obstaráme občanům s poruchami zraku,
- VII. donášková služba – starším či nemocným občanům obstaráme literaturu na jejich požádání.

VÝPŮJČNÍ DOBA:

oddělení pro mládež:	pondělí a středa	12 – 11 hodin
oddělení pro dospělé:	úterý	12 – 18 hodin
	čtvrtek	12 – 11 hodin
čítárna tisku:	pondělí až čtvrtek	9 – 11,30 hodin

Pro jistotu uvádíme, že Městská knihovna ve Smiřicích je umístěna v 1. poschodí zámku a číslo telefonu je 94 209.

Libuše Ševčíková, knihovnice

I v dějinách **Smiřic** **1619**

Další datum z dějin Smiřic s 9 na konci se vztahuje k poslední cestě Albrechta Jana Smiřického ze Smiřic, který byl významným členem rodu Smiřických po meči. Věnujeme pozornost zániku tohoto rodu a na pomoc si vezmeme rodokmen Smiřických, který je uveřejněn na další straně Zpravodaje.

Na začátku rodokmenu najdeme Václava Smiřického. Přestože byl pochován v sousedních Holohlavech, víme o něm snad jen to, že zemřel roku 1415 (v roce, kdy byl upálen Jan Hus). Mnohem více toho víme o jeho synovi Janu Smiřickém. Ten se věnoval politice a byl odpůrcem krále Jiřího z Poděbrad. Za dopis, který poslal mladému králi Ladislavovi, byl odsouzen k trestu smrti a 7. září 1453 byl v Praze na Staroměstském náměstí sťat. Ještě za svého života předal Smiřice svým bratrancům Janu a Hynkovi Smiřickým. Ti oba zemřeli bezdětní a ironií osudu od roku 1476 Smiřice již nikdy Smiřickým nepatřily.

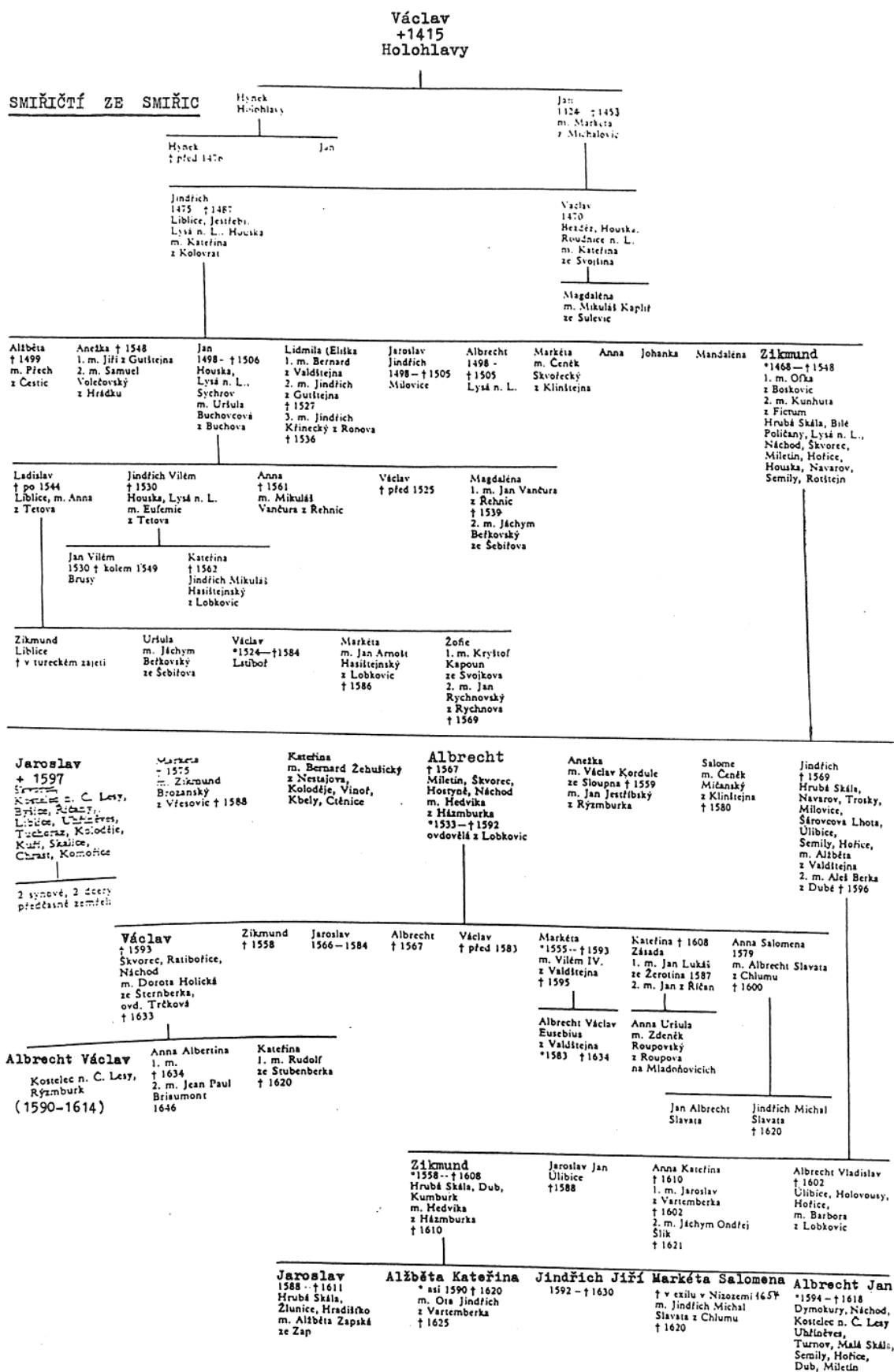
Jinak však Smiřičtí patřili mezi nejbohatší rody v Čechách. Bohatství a tituly jim však nezaručovaly spokojenost a zdraví. Žili ve sporech o majetek a z rodokmenu vyčteme, že nebyli pevného zdraví a většinou umírali velmi mladí.

Svou pozornost zaměříme na dvě větve rodu Smiřických. Nejdříve začneme u Zikmunda Smiřického (1468–1548). Patřily mu: Hrubá Skála, Bílé Poličany, Lysá nad Labem, Škvorec, Miletín, Hořec, Houska, Navarov, Semily a Rotštejn. Roku 1544 odkoupil od Jana z Pernštejna (zvaného Bohatý) Náchod. Ihned nechal gotický hrad přestavovat na renesanční zámek. První etapu těchto prací dokončil jeho syn Albrecht, který zemřel roku 1567.

V započatém díle pokračoval Václav Smiřický (+1593) a potom Albrecht Václav Smiřický. Albrecht Václav nechal přestavět gotický palác, bašty v rozích dal vestavět do paláce a mezi oběma křídly paláce nechal postavit spojovací křídla. Nádvoří bylo rozděleno na horní a dolní dvůr. Albrecht Václav zemřel roku 1614. V letech 1544 až 1614, kdy vlastnili Náchod uvedení Smiřičtí, dosáhl hrad i město značného rozkvětu. Náchod i ostatní majetek se dostaly do rukou druhé větve Smiřických – do rukou Albrechta Jana Smiřického. Ale po pořádku.

Druhou větev Smiřických začneme sledovat u Jaroslava Smiřického ze Smiřic. Ten v roce 1558 koupil od arcivévody Ferdinanda za 62 000 tolarů Kostelec nad Černými lesy. Ačkoliv bylo panství ve špatné hospodářské situaci, Jaroslav se pustil do rozsáhlé přestavby zámku na rodové sídlo. Na místě původní gotické kaple nechal postavit vzhledově prostý goticko-renesanční kostel. Tento kostel byl vybudován jako rodová svatyně. Na závěrací křídla oltáře nechal namalovat svůj portrét a portréty manželky a svých 4 dětí. Pod kněžištěm zřídil rodovou hrobku. Stavební úsilí věnoval Jaroslav Smiřický i městečku. K panství patřil pivovar a 58 rybníků. Postupně přikupoval

další zámky a statky. Patřilo mu i panství Uhříněves. Roku 1594 dosáhl toho, že obě panství byla prohlášena za fideikomisní (nezcizitelná a pod správou nejstaršího člena rodu).

Jaroslav Smiřický se účastnil činně veřejného života. Již od mládí sloužil u panovnického dvora, zasedal na sněmech, účastnil se válečných tažení, diplomatických cest a jednání ve službách panovníka. Zastával i různé zemské a dvorské úřady. Za jeho zásluhy byl v roce 1554 celý rod Smiřických povýšen do panského stavu.

Jaroslav Smiřický měl za manželku Kateřinu z Hazmburku a s ní měl 4 děti (dva syny a dvě dcery). Děti předčasně zemřely a Jaroslav zemřel roku 1597 jako bezdětný.

Podle fideikomisního ustanovení se kosteleckého a uhříněvského panství ujal Jaroslavův synovec Zikmund Smiřický. Právě tento Zikmund byl považován za nejbohatšího šlechtice v Čechách. Také on zastával řadu dvorských i zemských úřadů. Zikmund měl s manželkou Hedvikou z Hazmburka 5 dětí – dobře si je zapamatujte, protože je to posledních 5 členů rodu Smiřických. Byli to: Jaroslav, slabomyslný Jindřich Jiří, Albrecht Jan, Eliška Kateřina a Markéta Salomena.

Zikmund zemřel v roce 1608 a držitelem fideikomisního panství Kostelec nad Černými lesy a Uhříněves se stal jeho nejstarší syn. Jeho manželkou byla Anna Zápská ze Záp. Vzdělaný a uměnímilovný Jaroslav si dlouho svého majetku neužil. Zemřel mladý a bezdětný – v roce 1611 umírá ve věku 24 let.

Majorátním pánem (majorát = feudální dědický řád povolávající k dědictví nejstaršího z nejbližších příbuzných; majorát je tedy nemovitý majetek podléhající tomuto řádu) se stal prasynovec zakladatele kosteleckého a uhříněveského fideikomisu Albrecht Václav. Po svém otci Václavovi Smiřickém zdědil také Náchod, Škvorec. Také on se dlouho netěšil z ohromného bohatství, protože jako svobodný zemřel ve věku pouhých 23 let. Dalším dědicem všech panství se měl stát podle daných pravidel Jindřich Jiří Smiřický. Ten býval označován jako šílený, blbý a slabomyslný. Jako nesvéprávný nemohl dědit. To bylo roku 1614.

Posledním způsobilým mužským členem rodu Smiřických zůstal Albrecht Jan Smiřický – ten se ujal vlády nad rozsáhlým panstvím. S nevšední energií se zúčastnil všech odbojných akcí nekatolických stavů. Tyto akce vyústily dokonce ve druhé stavovské povstání proti Habsburkům. V paláci Albrechta Jana v Praze na Malé Straně byla 23. května 1618 domluvena památná pražská defenestrace. Albrecht Jan se pak sám osobně zúčastnil defenestrace, při které byli místodržící vyhozeni z oken Pražského hradu.

Albrecht Jan jako jeden z direktorů vysílal poselství ve věci povstání nizozemským stavům. Zasazoval se důsledně o obranu země. Na vlastní náklad naverboval 1 000 pěšáků a 90 jezdců. K najímání dalších vojáků věnoval 50 000 kop míšeňských. Byl zasnouben s Kateřinou Julianou, dcerou říšského hraběte Filipa Ludvíka z Hanavy Münzenberka. Jeho politická činnost a toto zasnoubení předurčovaly Albrechta Jana k tomu, že se mohl stát posledním českým králem. Proč posledním? Následovala totiž 300 let trvající nadvláda Habsburků, která trvala až do 26. října 1918. Posledním jejich vladařem v našich zemích byl známý císař pán František Josef I. – připomenuli jsme si ho v rakouském televizním seriálu Sissi, kde mu říkali důvěrně „Franci“.

Jak už je výše uvedeno, Smiřičtí nebyli pevného zdraví. Albrecht Jan onemocněl při válečném tažení u Českých Budějovic a zemřel v Praze 18. listopadu 1618. A nyní se dostaneme k našemu datu s „9“. Tento významný člen rodu Smiřických byl (po prozatímním pohřbu v malostranském kostele sv. Mikuláše) s téměř královskými poctami uložen v rodinné hrobce v kapli zámku Kostelec nad Černými lesy. Stalo se tak 30. ledna 1612.

Snad vás bude ještě zajímat, jaký byl další osud majetku Smiřických? Nástupnické právo přešlo na ženskou linii. Rozpoutal se však boj o správu rodinného majetku. Starší Eliška Kateřina Smiřická byla za svůj milostný poměr k neurozenému člověku (tím byl prý vesnický kovář) uvězněna v rodinném vězení na hradu Kumburku. Z tohoto vězení ji osvobodil Ota Jindřich z Vartemberka,

který si ji (s vidinou přístupu k velkému majetku!) vzal za manželku. Eliška Kateřina se ujala veškerého majetku a usídlila se na zámku v Jičíně.

To se pochopitelně nelíbilo její mladší sestře Markétě Salomeně provdané za Jindřicha Slavatu z Chlumu a Košumberka. Markétě Salomeně se podařilo obhájit dědické nároky před zemským soudem. Eliška Kateřina vzdorovala. Proto byla proti ní vyslána do Jičína krajská vojenská hotovost. Jednání se zúčastnili i královští komisaři a manžel Markéty Salomeny Jindřich Slavata z Chlumu a Košumberka. Na jičínském zámku bylo uloženo hodně střelného prachu. Dnes už asi nikdo nezjistí, proč došlo k zapálení prachu a k výbuchu. Jisté je však to, že při tomto výbuchu na jičínském zámku 1. února 1620 zahynula Eliška Kateřina, Jindřich Slavata i všichni ostatní. Tím byl rozhodnut spor o dědictví mezi oběma sestrami. Markéta Salomena se však dlouho neradovala ze svého vítězství ve sporu o majetek. Po bělohorské porážce uprchla jako dvorní dáma královny Anny Falcké i s králem Fridrichem Falckým ze země. Markéta Salomena vzala do ciziny i svého nesvéprávného bratra Jindřicha Jiřího.

Co bylo s majetkem Smiřických? Obratnou finanční politikou si již od počátku roku 1621 zajistil zástavní a předkupní právo na část smiřického majetku propadlého konfiskaci známý Albrecht z Valdštejna – jeho matkou byla Markéta Smiřická. Trvalé právo získal Albrecht 30. dubna 1621, kdy byl jako nejvhodnější katolický příbuzný ustanoven za poručníka nesvéprávného Jindřicha Jiřího Smiřického a správcem tří čtvrtin rozsáhlého rodového jmění. Valdštejn se svého svěřence zmocnil až roku 1628, neboť Markéta Salomena držela svého bratra v emigraci. V dubnu 1623 za novou půjčku ve výši 502 425 zlatých rýnských zaručil císař Valdštejnovi nerušenou držbu bývalých statků Smiřických a přislíbil ochranu před jinými zájemci. Valdštejn však již 21. 1. 1623 odprodal svému spojenci a společníkovi Karlovi z Lichtenštejna Kostelec nad Černými lesy, Uhříněves, Škvorec a Křenice.

Markéta Salomena se ještě dvakrát (1631 a 1654) vrátila z exilu a trvale se domáhala svého majetku. Snad i proto, že věřila, že na zámku je ukryt velký poklad Smiřických. Spor o majetek skončil až po její smrti, kdy její dědic Bohumil Windischgratz dostal odškodné ve výši 300 000 zlatých.

Co dodat – poslední Smiřičtí zemřeli. Jindřich Jiří r. 1630 a Markéta Salomena v exilu roku 1654. Majetky poražených byly zkonfiskovány a odevzdány těm, kteří pomáhali vítězům. Proto i Smiřice samotné byly věnovány Gallasům. Ti se také zapsali do dějin Smiřic – to bude další datum s 9 – o tom však zase příště.

Zaujalo vás dnešní povídání o rodu Smiřických? Pokud ano, mohu vám vřele doporučit knihu, kterou si můžete vypůjčit v naší Městské knihovně na zámku. Jde o knížku Radovana Šimáčka: Výbuch. Vedle je reprodukce titulní stránky této knihy a na dalších stránkách Zpravodaje je ukázka několika stránek románového zpracování tohoto období českých dějin.

Vartemberk se zatím dopustil druhé neopatrnosti. Tentokrát však ne v řeči. Jak stavěl šachové figurky, rozpráhl se tak nešťastně, že pohárek spadl se stolku, zbytek léku se rozlil po podlaze. Vartemberk se vymrštil, aby jej sebral, ale Jak byl kulhavý, zapotácel se, uklouzl a zdravou nohou šlápl přímo na sklenici. Rozdrtil ji na tisíc kousků.

„Jsem to nešika!“ prskal vztekle.

„Nic se nestalo,“ zavrtěl hlavou Smiřický.

Nařídili sluhovi, aby utřel podlahu a odklidil stěpy. Sám Ota z Vartemberku se už dlouho nezdržel a Smiřický brzy potom usnul.

V noci se Albrecht Jan probudil s prudkými bolestmi. Zvracel a potom se dostavil zhoubný záchvat kašle, šátek zrudl opět krví. Přichvátal Borbonius a poradil, aby zavolali kněze. Smiřický neztrácel vědomí, ale vyznával se ze svých hříchů za bolestných křečí. Poprvé přiznal, že si v hříšných myšlenkách přál smrt svého bratrance Albrechta Václava, aby zdědil jeho kostelecké panství. Několikrát pomýšlel na to, že by ho mohl otrávit. Ta myšlenka se stala tak naléhavou, že ho dokonce vyhnala do ciziny. Ať mu Bůh odpustí...

Potom diktoval dopis na rozloučenou své nevěště. Chtěl říci ještě něco Budovcovi, kterého dal také zavolat. Nový záchvat kašle a chrlení krve mu však už nedovolilo mluvit. V noci na 18. listopad l. p. 1618, o třech a půl hodinách po půlnoci zaměnil život za smrt. V Budovcově otcovském náručí zemřel poslední mužský potomek starobylého rodu Smiřických, Albrecht Jan, ve věku dvaceti tří let.

Ze Smiřických zbýval teď již jen bezprávy blbý Jindřich, Markéta Saloména, provdaná za Jindřicha z Chlumu a Košumberka, a Eliška Kateřina, uvězněná na Kumburce.

Smiřické dědictví změnil opět svého pána...

Toho dne po poslední návštěvě u Albrechta Smiřického Ota z Vartemberka ve svém pražském domě hned od rána pil. Potom mu napadlo, aby se ještě jednou podíval do svého německého herbáře, kde byly nejen popisy rostlin a jejich vyobrazení, ale hlavně předpisy, jak jich užívat k různým účelům i kdy se jich varovat jako jedů. Nenalezl jej však na místě, kam jej naposledy uložil. Zavolal sluhu a zeptal se ho, zdali si někdo nevypůjčil některou z jeho knih.

Sluha Šenk přiznal, že si herbář vypůjčil včera soused Hranický, bývalý Vartemberkův hospodář na Malé Skále. Jeho žena postonává a tak chtěl Hranický pro ni vyhledat z herbáře nějaký lék. Ostatně – ale to již pánovi neřekl – Hranický přišel upomínat o peníze, které mu Ota z Vartemberka dlužil. Vartemberkovi však stačila zpráva, že Hranický odnesl herbář. Byl vzteky bez sebe, mrštil po Šenkovi slánkou, že se sluha sotva stačil uhnout, vyběhl ven z domu a opíraje se o hůl pospíchal k Hranickým jako bouře.

Vstoupil do světnice s hrozným láním na Václava Hranického a z dálky už křičel, je-li doma. Markéta, žena Hranického, když slyšela ten pokřik, vstala –

jejího bratra, správně vycítila, že náhlé zhoršení zdravotního stavu a smrt, která následovala krátce po její návštěvě u lože nemocného, mohly by zlé jazyky vykládat velmi šeredně v její neprospěch, vždyť byla jedinou dědičkou a bylo přitom dobře známo, že oba sourozenci nežijí právě v nejlepších vztazích. Podle tohoto bystrého zhodnocení poměrů dovedla zařídit své chování. Všichni věděli, jak se raduje nad nesmírným bohatstvím, které jí padlo do klína, a jak málo želí bratrovy smrti. Proto nepředstírala nadměrný smutek, ale dovedla se svým chotěm, panem Jindřichem Slavatou z Chlumu, a se svým čtyřletým synáčkem důstojně představovat truchlící pozůstalé, přijímat projevy soustrasti a za rodinu vyjadřovat nenahraditelnou ztrátu, kterou pro víru a celou zemi znamená bolestný odchod posledního Smiřického, jenž zesnul tak náhle v květu svých let. Běda! Proti smrti není lékařství, ta nevybírá, ale bere napořád. Příliš krutá byla však smrt, když se zákeřně připlížila k Albrechtu Smiřickému, aby mu vzala život a zmařila tím veliké naděje, které do něho byly kladeny. Kdo, věru, z pánů direktorů a všech ostatních obránců víry by neželal skonu toho hrdiny, který svou obětavostí předstihl všechny ostatní, který nelitoval peněz, když z vlastních prostředků postavil oddíl tisíce mužů, jímž posílil Thurnovy pluky, a posílal posly do ciziny, aby tam hájili českou při, a nakonec věnoval víře a vlasti zdraví a život, když trpělivě snášel všechny útrapy ve vojenském táboře v největší nepohodě a uhnal si souchotě kvapnou jízdou z Hořepníka do Plzně

s poselstvím k Mansfeldovi! Tak chválili jeho obětavost, hrdinství, zápal pro víru, jeho učenost a moudrost v radě, kterou vynikal přes svůj mladistvý věk.

Tu všichni chválu shrnul do vybroušené latinské řeči, přednesené v předvečer pohřbu před celou universitou, její rektor doktor Jessenius, sám direktor a zároveň lékař, který ošetřoval Albrechta Jana Smiřického až do jeho smrti. Učený Jessenius vložil do ní tolik citátů i lidsky procítěných vět, že pohnula k slzám snad všechny, kdo jí naslouchali. Plakal upřímně starý Budovec i jeho syn Adam, který vzpomínal předčasněho skonu Albrechtova bratra Jaroslava, svého druha ze studií, neméně ze srdce hořekoval dobrosrdečný doktor Borbonius, který si za dobu ošetřování oblíbil trpělivého nemocného, plakal starý služebník rodu Smiřických Štefek z Koloděj, vznešenou slzu uronil hrabě Jáchym Ondřej Šlik i Václav Vilém z Roupova, příbuzenský žal projevil Jindřich Slavata, smutek ze smrti mladého člověka zarosil oči jiným přítomným pánům, rytířům, měšťanům, paním i pannám a i Markéta Saloména Slavatovna, rozená Smiřická, si utírala oči silně navoněným šátkem.

V paláci Smiřických, v galerii předků, před zraky těch, kteří již odešli, ležel v těžké, bohatě zdobené rakvi slavný, velkomyslný a šlechtetný hrdina, jehož oplakávali, Albrecht Jan Smiřický, pán na Hrubé Skále, Náchodě, Dymokurech, Kostelci a jiných panstvích, direktor a rada Království českého, který nabýv vlastností, jež zdobí stáří, před dosažením věku, žil bez závidy dobrých lidí bohatě obdařen i jinými dary ducha, těla a osudu a zbožně zemřel k žalosti svých blízkých i celé veřejnosti, maje dvacet tři roky, jedenáct měsíců a jeden den, léta Páně 1618 dne 18. listopadu.

Voskově bílá tvář byla dojemně pohublá, kučeravé vlasy a plavý knírek zdůrazňovaly její mladickost. S rozmarýnovým věnečkem na hlavě, oblečen v nádherné roucho z bílého atlasu, které se odráželo od černého zlatohlavy, jímž bylo vše vůkol přistřeno, zdál se přichystán spíše na svatbu než na pohřeb. Však skutečně na krku, zdobeném bohatým krajkovým, měl zavěšen na zlatém řetězu peníz s podobiznou své nevěsty, princezny Emilie Elišky Hanavské, která tento dar zaslala mrtvému ženichovi.

V rukou tiskne poslední Smiřický rodinnou bibli. Není větší síly nad pravou zbožnost!

V den pohřbu byla balzamovaná mrtvola vystavena na černém katafalku v kostele svatého Mikuláše, který vypíná svou štíhlou věž právě naproti paláci Smiřických. Odtud po smutečních obřadech, vykonaných Janem Cyrilem Třebíčským, kazatelem v kapli Betlémské, biskupem jednoty bratrské a administrátorem konsistoře podobojí, vyšel dne 28. ledna 1619 pohřební průvod, jehož cílem byla rodinná hrobka Smiřických v Kostelci. Paní Markéta Saloména nařídila, aby svou okázalostí a nákladností předčil i pohřeb Albrechta Václava Smiřického, jenž byl dosud největší, jaký kdy Praha viděla, ovšem kromě pohřbů královských. Regent Jareš Bukovský, kterému byl svěřen ten úkol, dovedl se ho zhostit dokonale, a tak pohřební průvod, vystrojený za účasti pánů direktorů a staroslavné University Karlovy, snesl srovnání i se smutečními obřady za panovníky. Ještě než vynesli rakev z chrámu, dosahovalo již čelo průvodu, ubírajícího se přes Karlův most, Staroměstského náměstí. Za rakví kráčeli příbuzní a přátelé zesnulého, duchovenstvo, páni direktoři, vyslanec kurfiřta Falckého Achác z Donína, zástupce knížete Hanavského pan z Peldenheimu, vysocí důstojníci, mistři a žáci Vysokého učení pražského, páni konšelé měst pražských i radní a rychtáři z poddanských měst a vesnic, byl tu oddíl Smiřického jezdců a mušketýrů, doprovázející naposledy svého velitele, vedli tu jeho hnědáka, který jej nesl cestou s poselstvím do Plzně, a nechyběl ani chudý lid, obdarovaný almužnou.

Jako předlouhý had vinul se průvod Prahou za smutného vyzvánění umíráčku z nesčetných kostelních věží. V slunečném mrazivém dni, oděna do bělostného sněhu, loučila se Praha s Albrechtem Janem Smiřickým ve své jedinečné kráse.

Když konečně po mnohých zastávkách a obřadech a další pohřební řeči, kterou pronesl kouřimský duchovní Adam Spacier, byla tělesná schránka Albrechta Jana Smiřického uložena do vlhké, zatuchlé hrobky zámeckého kostela v Kostelci nad Černými lesy, poděkovala dědička smiřického panství Markéta Saloména regentovi Jareši Bukovskému, že tak úspěšně splnil příkazy týkající se pohřbu. Vyslovivši dík, dala mu pak nové příkazy, týkající se převzetí panství.

Jareš Bukovský přijal ty příkazy stejně věcně, jako přijímal pohřební úkoly. Těšila ho pochvala a vyjádřená spokojenost jeho velitelky. Málokdo si dovedl představit, co úsilí bylo potřebí, aby se pohřeb vydařil, a na pohřeb posledního Smiřického se dostavil skutečně kdekdo jen poněkud vynikající, pokud byl v tom válečném čase dosažitelný.

S Albrechtem Janem se nepřišli rozloučit pouze jeho sourozenci, Jindřich Smiřický, chovaný pro svůj mdlý rozum podle závěti svého otce na Hrubé Skále, a Eliška Kateřina, uzavřená pro svůj prohřešek rovněž podle otcovy vůle na hradě Kumburce.

Ani Otu z Vartemberka nebylo na pohřbu vidět. Odjel prý někam k vojsku.

Jičínští páni radní složili slib poslušnosti nové vrchnosti. To ovšem nestačilo. Bylo třeba si město i zámek zajistit naprosto spolehlivě a proto pan z Vartemberka, jednaje za svou manželku, nařídil, aby vojenská posádka zůstala v městě, ať se to měšťanům líbí či nelíbí. Protože pak měl zkušenosti ve vojenském řemesle, postaral se i o dostatek zbraní a v sklepích zámku dal uložit několik sudů s prachem. Je třeba pamatovat na všechno a bylo nad slunce jasnější, že si Eliška Kateřina neuhájí proti Markétě Saloméne svou svobodu ani nedobude svého dědictví bez boje.

Dvě sestry se porvou o tučné sousto a kdo ví, zda se nakonec nepřihlásí ještě někdo třetí!

KAPITOLA XV „CANAGLIA!“

Valdštejn zaklel.

To nebyly nezajímavé zprávy, jichž se mu dostalo z Čech. Eliška Kateřina Smiřická je tedy na svobodě! Jak by ho nezaujala zpráva o jejím vyváznutí z Kumburku, o jejím sňatku s Otou z Vartemberka a sporu o smiřické dědictví s Markétou Saloménou Slavatovnou – vždyť všude, kde se dva hádají a perou, lze z toho něco vytěžit. Všude. Ať již jde o krále Ferdinanda a české stavy, nebo o dvě sestry, svářící se o smiřické dědictví. K tomu má přece co říci i on sám, tím spíše, že má pro to zvláštní důvod.

Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna, výhodným sňatkem jeden ze zámožných moravských pánů a přimlouvou svého švagra Karla staršího z Žerotína jeden ze tří plukovníků moravského stavovského vojska, je po přeslici úzce spřízněn s rodem Smiřických. Je vlastně nejbližším příbuzným obou uchazeček o dědictví. Jeho matka Markéta byla rozená Smiřická, dcera Albrechta Smiřického ze Smiřic a vlastní sestřenice Zikmunda Smiřického, který byl otcem nedávno zesnulého posledního mužského potomka Smiřických, Albrechta Jana – blbého Jindřicha přece nikdo nemůže počítat – Elišky Kateřiny a Markéty Salomény. Valdštejnova matka byla tetou Albrechta Václava, který držel smiřické rodinné statky před Albrechtem Janem. Valdštejn měl prostě po matce k Smiřickým blízko, opravdu velmi blízko, a proto ho mohlo živě zajímat, jak se vyvine spor obou sester.

Hrome! V sázce jsou velké věci!

Zatím však ještě živěji zajímá Valdštejna jiný zápas, zápas mnohem významnější než rodinný spor o majetek posledního Smiřického. Je to odboj českých stavů proti jejich zákonnému králi Ferdinandovi, který se ujal vlády po smrti starého císaře Matyáše, zápas mezi katolíky a evangelíky, jenž se právě přenášel na Moravu.

V Brně se scházel zemský sněm, na němž se mělo rozhodnout, zůstane-li Morava, kterou až dosud vedli Žerotín, Liechtenstein a kardinál Dietrichstein, věrna Habsburkům či bude-li Čechy stržena do rebelie proti nim tak jako Slezsko. Vojsko českých buřičů, jemuž v čele stojí hrabě z Thurnu, vtrhlo již na Moravu. Moravská města mu ochotně otevírala brány, evangelická moravská šlechta ho nadšeně vítala. Kdo mohl pochybovat, jak brněnský sjezd dopadne?

Albrecht z Valdštejna nepatřil k těm, kdo si dělají klamné představy, naopak byl vždy zvyklý usuzovat střizlivě. Proto si dovedl přesně vypočítat, že moravští evangelíci, kteří byli proti katolíkům ve velké početní převaze, za vedení bouřlivého Ladislava Veleny z Žerotína, Karlova bratrance, a s podporou Thurnovou, nebudou už dále trpět, aby byla jejich země ovládána královskými důvěrníky a rádci. Správně odhadoval, že se zimomřivému Karlu z Žerotína, poslušně se hrbícímu před Habsburky, už nepodaří udržet moravské evangelíky ve spolku s katolíky, vedenými Liechtensteinem a Dietrichsteinem. Na Moravě dojde k podobnému zvratu jako v Čechách, Morava půjde za horkokrevným Ladislavem Velenem z Žerotína,

který byl ve všem jakoby opakem svého bratrance, Morava půjde za Matesem Thurnem, s Čechy, proti Ferdinandovi Habsburskému. To si vypočítal chladný počtář a podle toho bylo třeba se zařídit.

To, že protihabsburská strana nabude dočasně na Moravě vrchu, Valdštejnovi nevadilo. Byl voják a věděl, že nelze nepřítele neustále porážet, nýbrž že je nevyhnutelné být občas sám poražen. Jde o to, jak vlastní porážku sneseme a přečkáme. Rozhoduje teprve konečné vítězství, poslední bitva. Když Albrecht Eusebius z Valdštejna ještě před mnoha léty odhadoval sílu obou táborů a připravoval se na jejich osudovou srážku, dospěl k úsudku, že pokud jde o spojence, peníze a tedy i vojsko, i pokud jde o odhodlanost, bude v závěrečném utkání silnější katolická strana, strana habsburská. Když mu jeho úsudek potvrdily i hvězdy, vyvodil z toho všechny důsledky a přestoupil ke katolické víře.

Proto se teď, když se rozhodovalo o Moravě, Valdštejn už nerozhodoval o tom, s kterou stranou má jít. Šlo o jinou otázku. Za své velitelské postavení ve stavovském vojsku vděčil Karlovi z Žerotína. Nabude-li vrchu Velen z Žerotína, nebude mu důvěřovat a Valdštejn bude zbaven velení, přijde o svůj mušketýrský pluk, o své trumfy ve hře. Nejde tedy o to, na kterou stranu se přidat, ale o to, jak zachránit pluk.

Valdštejn má už svůj plán připraven, dohodnut s jiným z velitelů moravského stavovského vojska, jezdeckým plukovníkem Jiřím z Náchoda, zetěm Karla z Žerotína. Nevadí, že manželka Jiřího z Náchoda, dcera Žerotínova, je již několik let mrtva právě tak jako manželka Žerotínova, Valdštejnova sestra. Příbuzenské a zájmové sourozenství trvá a Valdštejn ví, že se na Jiřího z Náchoda může spolehnout. Také konstelace hvězd je mu na 30. dubna 1619 příznivá.

V poledne toho dne si zavolal svého podplukovníka a nařídil mu, aby se dal ihned na pochod s devíti prapory k uherské hranici, on sám že s desátým praporem potáhne s malým opožděním za nimi, až si v Olo-

VE ZKRATCE

- Práce uvnitř zámeckého kostela pokračují. Pracovalo se na restaurování fresek. Snad vás zaujme, že bylo použito i 50 vajec! Provádí se oprava oken, kde budou vyměněna všechna skla. Ta, která v oknech byla, nebyla správná. Zároveň nebyla skla dobře zasazena do olova. Olovo musí být pocínováno. Další nutnou prací bude zavedení základních elektrovodů.
- Na vývěsních tabulích se objevila další vyhláška, která se už nevejde do tohoto čísla Zpravodaje. Jedná se v ní o odvoz tuhých domácích odpadků. Popelnice budou vyváženy po nalepení předplacené známky a do velkých kontejnerů bude možno sypat odpad po odvážení a zaplacení poplatku. Vyhláška bude k dispozici i na radnici.
- Poslanci České národní rady rozhodli, aby jim za sídlo sloužilo 13 reprezentativních budov v trojúhelníku mezi Malostranským náměstím, Sněmovní ulicí a ulicí Tomášskou. Budou jim patřit paláce Thunovský, Šternberský a Smiřických. Právě v posledně jmenovaném paláci Smiřických zemřel Albrecht Jan Smiřický, o kterém je psáno v našem seriálu z historie. Tento palác stojí na Malostranském náměstí a vloni se tam byli se zájezdem podívat naši důchodci.
- Pokud se vám líbily desky na našem Zpravodaji, pak vám sdělujeme, že všech 11 tisíc těchto desek vytištěných v roce 1988, bude spotřebováno. Čtvrté číslo 1992 vyjde před vánocemi. Původní desky vám připomene pouze nápis ZPRAVODAJ.

ZAČÍNÁ NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Rok co rok se na začátku září opakuje ve škole stejná událost. Do školy přicházejí v doprovodu rodičů a s kytičkou pro paní učitelku noví prvňáčkové. Většinou přicházejí děti ve slavnostní náladě a do školy se těší. Škoda, že s přibývajícími léty většinou chuť do učení ztrácejí. Rodiče většinou zapřemýšlejí – to to uteklo – už chodí do školy. Nastanou nové starosti – a jak mu půjde učení?

Letos se i po odkladech školní docházky sešlo v prvních třídách téměř 90 dětí. Jsou rozděleny do 4 prvních tříd – jedna první třída je opět v Holohlavech. Zatímco vloni dalo dosti přemlouvání umístit děti do holohlavské školy, letos jsme nemohli vyhovět všem zájemcům.

Do jedné z prvních tříd můžeme nahlédnout díky fotografii pořízené PharmDr. Milanem Dvořáčkem.

RADON ZŮSTÁVÁ POSTRACHEM

Ano – je jednoznačně prokázáno, že radon svými rozpadovými produkty vyvolává zdravotní problémy a snad i rakovinu plic. Zdrojem radonu mohou být nevhodné stavební materiály nebo prŮnik z geologického podloží. Ve školách byl prováděn průzkum výskytu radonu. Ve východočeském regionu bylo zjištěno okolo 50 škol s výskytem tohoto prakticky všudypřítomného radioaktivního plynu. Radon z podloží byl zjištěn i ve smířické staré školní budově. Ve druhém a třetím podlaží bylo navíc zjištěno záření, které způsobovala nevhodná škvára pod podlahami.

V našem Zpravodaji můžeme naprosto odpovědně napsat, že ve škole již výše uvedená nebezpečí nehrozí. Na potvrzení této zprávy je uveden výsledek měření radioaktivity provedeného Krajskou hygienickou stanicí v Hradci Králové po ukončení protiradonových opatření na naší škole. Výsledky jsou shrnuty v tabulce:

měřená místnost:	ekv. objem. akt. radonu (Bq/m ³)	
	denní průměr	odhad ročního průměru (z rychlosti přísunu)
místnost č. 6 (příz.)	29	méně než 30
místnost č. 5 (příz.)	45	36
místnost č. 4 (příz.)	32	méně než 30
místnost č. 3 (příz.)	51	60

Při kontrolním měření příkonu foton. dávkového ekvivalentu (záření gama) v místnostech, kde byly před adaptací nalezeny zvýšené hodnoty, tj. v místnostech v 1. a 2. poschodí, nebyly nikde zjištěny hodnoty převyšující 0,15 uGy/h (tj. jedná se již o hodnoty na úrovni přírodního pozadí).

Závěr:

Z naměřených hodnot je zřejmé, že pobytové místnosti objektu vyhovují požadavkům vyhlášky min. zdravotnictví č. 76/91 Sb.

V Hradci Králové
24. 8. 1992

Ing. Jiří Hůlka
vedoucí odd. živ. prostředí

Na vědomí: OHS Hradec Král.

Při provádění proti radonových opatření musely být vyměněny všechny podlahy. Zároveň byla zesílena konstrukce všech stropů. Ve všech místnostech staré budovy byly parkety nahrazeny krytinou PVC. Všechny třídy byly vymalovány a sokly natřeny emailovým nátěrem.

Všechny stavební práce byly ukončeny do konce července. Je nutno napsat, že firma Stavocentrum, která úpravy prováděla, přes všechny potíže a problémy provedla svou práci dobře. Svědčí o tom dobrozdání hygienické stanice (bylo mnoho případů, kdy po nákladných úpravách nedošlo ke zlepšení stavu!).

Malíři nastoupili v srpnu a činili se i natěrači. Veřejný dík si zaslouží i uklízečky školy, které předaly žákům celou školu v naprostém pořádku hned k 1. září. Naši žáci – vaše děti – by si měli pěkného prostředí vážit a uchovat ho v pěkném stavu.

To však ještě není vše, co se ve škole dělo. Během června a prázdninových měsíců smiřická soukromá klempířská firma pana Dostála opatřila střechu hlavní budovy hliníkovou krytinou. Není možno napsat, že novou krytinou, protože byly použity hliníkové šablony z bývalé smiřické šrotovny. Do budovy by nemělo téci a pan Dostál dává dvouletou záruku na to, že vítr krytinu neotrhá. Jako by toho všeho ještě nebylo dost – bude potřeba opravit střechu na tělocvičně a jejím příslušenství – po 17 letech provozu už tam také zatéká. Při větším dešti zatéká do tělocvičny i skleněnou stěnou – pokud nebudeme chtít vyměňovat podlahu v tělocvičně (a to by bylo hodně drahé!), bude třeba skleněnou stěnu překrytovat.

Na školní kotelnu bude napojena i nová jídelna. Kotle na tuhé palivo byly i pro vytápění základní školy poddimenzovány. Navíc byly kotle již v havarijním stavu a začaly být více mimo provoz než v provozu. Navíc kotelná svými emisemi znečišťovala ovzduší ve škole i ve středu města. Proto bylo rozhodnuto, aby školní kotelná byla plynofikována. V době psaní této zprávy už jsou hotovy všechny nejdůležitější práce včetně přivedení plynu. Přesto je nutno konstatovat, že práce mají měsíční zpoždění. Ještě že nebylo chladné září! Pokud nenastanou nepředvídané komplikace, v říjnu už by se mělo topit.

Jak ve školním stravování

Tato zpráva by mohla zajímat rodiče školáků i veřejnost. Školství bude i nadále zajišťovat školní stravování na základě zákona o státní správě. Tato služba, která se za dobu své existence stala nedílnou součástí školského systému, je významným sociálním a zdravotním činitelem. Podle statistických údajů se ve školních jídelnách stravuje asi 76 % žáků základních škol – ve Smiřicích se podle předběžného průzkumu přihlásilo ke stravování asi 400 žáků – t. j. 57 %. Nebylo by na škodu, kdyby se pro školní stravování rozhodlo více žáků (lépe řečeno více rodičů), protože školní stravování se nemalou měrou podílí na výživě dětí. Vede je ke zdravému způsobu stravování,

hygienickému, kulturnímu a společenskému chování při jídle. Je i velkou pomocí zaměstnaným matkám. Pro mnohé děti je oběd ve školní jídelně jediným teplým jídlem v průběhu celého dne.

Ekonomické zabezpečení školního stravování vyplývá ze zákona o státní správě a samosprávě ve školství. Jídelny zabezpečují po provozní stránce obce a hradí veškeré provozní a investiční náklady. Náklady na mzdové prostředky hradí příslušné školské úřady. Z toho vyplývá, že veškeré režijní náklady spojené s přípravou jídel ve školní jídelně hradí stát.

Stát bude platit i nadále přibližně polovinu nákladů na potraviny. Proto vyjde cena jídel pro žáky 1. až 4. třídy na 6,50 Kčs a pro žáky starší na 7,– Kčs. Rodiče by si měli uvědomit, že při současných cenách potravin by doma těžko pořídili za stejnou cenu tak kvalitní a pestré stravování dětí.

Nyní několik řádků pro veřejnost. Nové ekonomické podmínky se zákonitě projeví i v činnosti školních jídelen. Podstatně se omezí vliv státní správy. Zaměstnanci jídelny budou zainteresováni na tom, aby při dodržení všech hygienických předpisů poskytovali i další stravovací službu na komerční bázi. Cílem je snížit provozní náklady stravovacího zařízení. Významné je i to, že se v místě může uspokojit zájem o stravování veřejnosti – většinou asi starších spoluobčanů.

Kvalita výživy dětí se bude řídit normami, které vydalo ministerstvo školství ve spolupráci s ministerstvem zdravotnictví na základě výživových dávek doporučených Světovou zdravotnickou organizací pro evropskou populaci. Tyto normy představují optimální dávky nejdůležitějších výživových faktorů pro děti.

Jídelna samotná měla být předána do provozu již od začátku září. Stavbaři dodavatelské firmy se opozdili a první obědy byly vydány až 28. září. Firma bude muset zaplatit penále (snad ve výši 400 000,– Kčs!), ale jak bylo v denním tisku trefně napsáno, penále se děti nenajedí.

Výtvarné vzpomínky obětem tragédie LEŽÁKY OČIMA DĚTÍ

I po 50 letech vzpomínáme tragických událostí v Lidicích a v Ležákách. Společnost pro zachování památky Ležáků vyhlásila výtvarnou soutěž pro žáky škol. Žáci měli formou výkresu vyjádřit vzpomínku obětem z této vesnice vypálené za války nacisty. Vyhlášené soutěže se zúčastnili žáci z mnoha škol – zúčastnily se i děti ze smiřické školy.

Za zaznamenání stojí, že práce žáka naší školy Davida Blažka ze 6. třídy byla porotou vyhodnocena na 2. místě mezi jednotlivci. Jeho výtvarná práce spolu s ostatními vyhodnocenými pracemi je vystavena u památníku v Ležákách.

Společnost pro zachování památky Ležáků poděkovala všem školám, které přispěly pracemi žáků do výtvarné soutěže k 50. výročí ležácké tragédie. My touto cestou děkujeme smiřickému žákovi Davidu Blažkovi.

Najdou se sponzoři?

A víte, že ano! I škola už má své první dva sponzory. První sponzor – manželé Ouhrabkovi ze Sendražic věnovali pro žáky prvních tříd 12 stavebnic v celkové ceně 2 958,– Kčs. Jednou ze zásad Dětské charty je umožnit dětem právo hrát si. Tento dar určitě umožní splnění tohoto práva a hlavně přinese dětem radost.

Druhým dárce je majitel soukromého autoklempířství ve Smiřicích pan Jiří Juriček. I jeho finanční dar ve výši 500,- Kčs přispěje k radosti dětí. Za tyto peníze budou totiž zakoupeny odměny pro zábavné soutěže žáků na škole v přírodě, kam odjely děti z naší školy na konci září.

Oběma dárce děkujeme a věříme, že se najdou i další. Kromě poděkování je může těšit i upřímná dětská radost.

Čin těchto sponzorů by měl vyburcovat celou rodičovskou veřejnost k tomu, aby rodiče i případní přátelé školy dali hlavy dohromady a vytvořili klub (sdružení, spolek – na pojmenování snad vůbec nezáleží). Klub, který by byl partnerem a pomocníkem školy. Kdo začne?

DĚTI ZE SMIŘIC REPREZENTOVALY ČESKOSLOVENSKO CHUŤ VÍTĚZSTVÍ

Žáci ze základní školy dosáhli v uplynulém školním roce několika úspěchů v soutěžích. Nejlépe si však vedli v dopravní soutěži. Tuto soutěž vyhlašuje pro 11–14leté žáky Rada vlády pro bezpečnost silničního provozu. Ze Smiřic byla do soutěže přihlášena dvě družstva: mladší žáci z 5.–6. třídy a starší žáci ze 7.–8. třídy.

Dopravní soutěž má 5 disciplín: písemný test z dopravních předpisů (kdo chce v soutěži uspět, nesmí v tomto testu chybovat!), jízda městem nebo na dopravním hřišti při dodržování pravidel silničního provozu, poskytování první pomoci při zranění, znalost údržby a opravy jízdního kola a konečně i náročná jízda zručnosti na kole.

Smiřičtí starší žáci úspěšně prošli sítím místního, okresního, oblastního i celostátního finále v Ostravě. Vítězstvím v celostátním finále se dostali až do mezinárodního kola této dopravní soutěže. Jejich vítězné tažení bylo korunováno vítězstvím i na mezinárodním poli. Mezi chlapci se i v jednotlivcích umístil Pavel Kračmar na 1. místě a Michal Juriček hned na 2. místě. Mezi děvčaty naše Petra Langerová obsadila první místo a Kateřina Hrubá byla šestá.

V celkovém hodnocení zvítězilo družstvo Československa.

Mladší žáci se dostali až do republikového finále do Karlových Varů. I při své malé zkušenosti v soutěži obsadili krásné druhé místo.

Krásné umístění smiřických dětí není vůbec dílem náhody. Děti poctivě cvičily pod vedením pana učitele Aleše Šoba pravidelně každý týden a poslední dva měsíce dokonce každý den. Patří jim naše gratulace a poděkování za reprezentaci našeho městečka. Samy poznaly chuť vítězství a zároveň dokázaly mnohým, že snaživé, pilné a šikovné děti nemusí být jen ve slavných klubech a velkých městech.

STAV OVZDUŠÍ

	µg SO ₂	µg NO _x
duben 1992	47,4	27,3
květen 1992	19,2	23,8
červen 1992	13,8	23,0
červenec 1992	12,9	23,9
doporučené hodnoty při měsíčním vyhodnocování	75,0	50,0

Stále se potvrzuje, že v zimním období černožická výtopna velmi nepříznivě ovlivňuje kvalitu ovzduší i u nás ve Smiřicích. Hodnoty přítomnosti SO₂ v ovzduší stoupají až na dvojnásobek doporučené normy. Přítomnost kyslíčků dusíku téměř stále dosahuje pouze polovičních hodnot, než stanoví norma.

SMRŽOVSKÁ SKLÁDKA ZNEČISTILA VODU

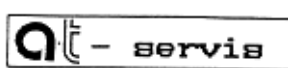
Komunální odpad z Hradce Králové, ze Smiřic a z dalších obcí byl ukládán na pozemku Zemědělského družstva Smržov v katastru obce Čibuz. V prostoru této skládky byly provedeny 4 kontrolní vrty. Ty prokázaly znečištění podzemních vod amoniakem, benzenem, toluenem a dalšími nebezpečnými látkami v hodnotách převyšujících přípustné normy. Byly svolány všechny zúčastněné strany a bylo dohodnuto: pomocí 6 desetimetrových vrtů stanovit celkový chemismus vody a obsah závadných látek a k 15. prosinci předložit závěrečnou zprávu s určením plošného rozsahu kontaminace. Z této zprávy vyplývá nutnost konkrétních asanačních prací. Tento úkol neměl odkladný účinek a musel být proveden okamžitě. Bylo vydáno časově omezené povolení ukládání inertního a tuhého komunálního odpadu – ale pouze do konce roku 1992.

INZERTNÍ PŘÍLOHA

AUTOOPRAVNA - UMÝVÁRNA Vám nabízí tyto služby:

agrodal
MČOVSKÉ KROUVCE

nt - servis

SMIŘICE, Komenckého ul.
(za budovou AGRODATU)

- Mytí karosérií automobilů
- Mytí podvozků
- Mytí motorů
- Výměny oleje v hnacích agregátech
- Mazání podvozků
- Seřízení motorů
- Seřízení karburátorů na obsah CO
- Běžné opravy vozů SKODA
- Opravy a seřízení brzd
- Montáže autorádií a antén
- Montáž zabezpečovací techniky
- Nástřik dutin ML metodou
- Pronájem nákladních vleků za osobní automobily
- Opravy mopédů BABETTA

IDEA
drůbežářské závody
Černožice

HSC
Smiřice
chov činčil

U SUTRŮ
pivnice a vinárna
Smiřice

JONO+NOTEX
Černožice

Jiří Juriček
AUTOKLEMPÍŘSTVÍ
Smiřice

B&J – DELIKATES
cukrárna, kavárna
Smiřice

PODĚKOVÁNÍ

Při návštěvě Vašeho města jsem ztratil peněženku. Ztrátu jsem vůbec nezpozoroval. Byl jsem proto velice překvapen, když mi Vaše matrikářka paní Klimešová zatelefonovala na náš obecní úřad, že peněženku našel Váš občan pan Václav Prostředník a odevzdal ji na Váš městský úřad. Ještě téhož dne jsem si pro peněženku zajel.

Velmi často navštěvujeme Vaše město, které jsme si oblíbili proto, že se zde setkáváme s milými a ochotnými lidmi. Tato moje epizoda to jen a jen potvrzuje. Písemně jsem poděkoval panu Prostředníkovi a děkuji i paní matrikářce za její velkou ochotu.

K Vašemu městu mne poutá mnoho vzpomínek, hlavně na bývalé učitele Petra Zahálku a ředitele Jana Černého, jejichž jsem byl nejdříve žákem a později i kolegou.

I v současné době mám ve Smiřicích mnoho dobrých známých a rád se sem budu vždy vracet.

Miroslav Kudyvejs
Černilov 265

S pozdravem

PŘEDSTAVITELÉ ODS A HZDS SE V BRNĚ DOHODLI

K 1. lednu 1993 dva státy

NOVÝ ZNAK

REPUBLIKY

ZPRAVODAJ Smiřic, Rodova a Holohlav
Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák
Vychází nepravidelně 4x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko ve Smiřicích

Tiskne: AGRODAT Nové Město nad Cidlinou

Náklad 520 výtisků. Cena jednoho výtisku 5,- Kčs.

Uzávěrka 4. čísla 30. listopadu 1992
